

[Orla Møller.]

frem ad vejen, som vi anser for at være positivt rigtig, så er det dette, der er det afgørende

Jeg skal slutte med to ganske korte bemærkninger. Der er naturligvis en lang række detaljer, vi skal til at slå om i udvalget, og en lang række af de problemer, der er blevet påpeget af ordførerne, rummer problemer, der virkelig bør tages op. Det gælder f. eks. det, som blev nævnt af hr. H. C. Toft, at vi skal have fastlagt, for hvilke områder loven eksakt gælder, og det gælder en lang række andre, men det må vi i udvalgsarbejdet tage fat på. Jeg har tilsagt en velvillig indstilling fra socialdemokratiet og regeringen til at arbejde videre med disse ting.

Som den anden ting vil jeg til sidst sige, at jeg synes ærlig talt efter den forhandling, der har været her i dag, at regeringen har ramt ualmindelig godt. I denne sal kan intet parti og ingen stærk opfattelse nogen sinde køre igennem, intet parti kan få sin vilje helt ud. De forslag, der her foreligger, tør jeg godt påstå efter debatten her i dag, er forslag, som der på en eller anden måde må kunne blive enighed om.

H. C. Toft: Jeg vil gerne tilslutte mig nogle af de sidste bemærkninger, hr. Orla Møller gjorde, for for os er det selvfølgelig også klart, at ikke et enkelt parti har mulighed for at fremføre egne synspunkter og forvente at få dem gennemført. Derfor er det nødvendigt med et samarbejde mellem folketingets partier.

Jeg gav udtryk for i mit første indlæg, at baggrunden for dette var det stærke pres, det forøgede pres, der ved Danmarks tilslutning til fællesmarkedet vil komme på de rekreative arealer. Jeg tror derfor, jeg kan sige til hr. Maigaard, at hvis hr. Maigaard havde været til stede, ville hr. Maigaard have bemærket, at det var baggrunden for, at jeg fandt, vi må føre en videregående lovgivning, end vi har ført indtil i dag, hvor vi fra konservativ side altid har været positivt indstillet over for en aktiv rekreativ politik. Hvis hr. Maigaard havde været til stede under min tale, ville hr. Maigaard også have bemærket, at jeg gav udtryk for, at vi gerne under udvalgsarbejdet nøjere ville have præciseret nødvendigheden af en yder-

ligere ekspropriation end den, der igennem lovgivningen i dag er adgang til. Ligeledes gav jeg udtryk for, at vi fandt, at tilbudspligten var bedre end forkøbsretten, og at vi gerne også ville se på dette under udvalgsarbejdet.

Jeg vil gerne i denne forbindelse sige, at jeg kan ikke indse, at tilbudspligten ikke lige så godt skulle kunne bruges som forkøbsretten. Enkelte ordførere har sagt, at med tilbudspligten kunne man risikere, at komme til at foregribe planlægningen. Vi har nu igennem mange år i konsekvens af vor naturfredningslov haft fredningsplansudvalg, og disse fredningsplansudvalg må vel efterhånden have fået skitseret, hvilke områder der er de egentlige rekreative områder, og hvis man vil bruge tilbudspligten netop inden for disse områder, har man en vis afgrænsning af, hvor det er, det gælder.

Jeg er tilfreds med, at boligministeren ikke vil forbyde, at den enkelte køber eget sommerhus; det blev også bekræftet af hr. Orla Møller. Men jeg vil gerne sige, at hvis vi nu gennemfører en lovgivning efter disse principper, hvor opkøb af stat, amt og kommuner og enkelte foreninger eller organisationer kan finde sted, så må vi også sikre os, at de ikke sætter sig på de bedste arealer, og sikre os, at de ikke for tid og evighed skal eje arealerne, for derigennem forskertser man jo den enkeltes mulighed for at erhverve et sommerhus.

Med disse få bemærkninger vil jeg på mit partis vegne tilsige en velvillig, men også en grundig behandling i udvalget.

Henry Christensen: Hr. Orla Møller ville ligesom gerne slå fast, at regeringen inklinerede hverken til den ene eller den anden side. Jeg ved ikke, hvor klogt det sådan set er. Det kan jo være fornuftigt af en mindretalsregering, om den inklinerer lidt en gang imellem, så det skal man ikke tage principiel afstand fra.

Jeg vil gerne til diskussionen om by- og landzonenloven sige, at jeg kan godt forstå, at man taler om at sikre en mere ensartet praksis, men når jeg har gjort gældende, at det, som hovedbestemmelsen kommer til at gå ud på, ikke er at sikre en mere ensartet praksis, men at sikre en mere restriktiv praksis, er det ud fra formuleringen i lovfor-slag nr. 112 og bemærkningerne til det,